

jellegetességeire és kölcsönhatásaira. A filozófia, szociológia és teológia történetében a mitikus mátrix kifejezés számos rokonát megtalálhatjuk, ebből a szempontból a fogalom tartalma nem különösen eredeti. Amiben mégis eredetinek és inspirálóknak tekinthető, az a mítosz dimenziójára való hivatkozás, amely a fogalom rokon értelmű kifejezései esetében nem fedezhető fel. A mitikus jelleg teszi lehetővé a merev fogalmak és a kulturális alrendszerek közötti határok átjárhatóságát, a társadalomba ágyazott megértés dinamikájának finom leírását és a racionalitás viszonylagos jelentőségének fenntartását.



*METZGER BALÁZS*

## A FIÁT KERESTE

(2.)

Veakke váratlanul hagyta őket ott, mintha árulást követett volna el. Svarban sohasem tudatosult, hogy haragszik az asszonyra e miatt. Amilyen szende volt a külvilág felé, azt gondolhatná mindenki, olyan lehetett akkor is, mikor idegen szem nem lát rájuk. De Veakke szemérmetlen, harsány, kisajátító és vehemens volt, amikor nem látta őket más. Svar tartott attól, hogy ez az elemi energia felemészti, és öregkorára végleg alulmarad, de aztán egészen máshogy alakult. Talán hajmosásnál fázhatott meg, vagy amikor a lovat etette, mert kapkodott, és nem öltözött fel rendesen, nem tudni. Csak két napja volt magas láza, amikor a férfi hirtelen rádöbbsent, lehet, hogy nagy a baj. Mire valahogy megszervezte, hogy Linusra vigyázzanak, azaz ellovagolt vele a nagy hóban a legközelebbi hegyi tanyára, és visszatért, hogy aztán orvoshoz induljon, Veakke már haldoklott. Ott sem merte hagyni már. Olyan gyorsan szállt ki a lélek belőle, amilyen hirtelen volt ő maga is.

Aztán ketten maradtak Linussal. A kicsi fiú még csak el sem sírta magát. Anyja halálát, mint egy természeti jelenséget élte meg, Ezentúl ketten voltak egymásnak, így folytatódott az élet.

- Anya ott van a fában, bokrokban, mohában, hangában, de még a levelekben is – mondogatta Svar kisfiának. – Ő már csak így van velünk, és bizony, ahová ment, ott más dolgai is lehetnek az angyalok között, de azért figyel téged, figyel minket, és mosolyog, ha ránk néz. A mosolya itt van velünk minden fűszálban. Az asszonyt az öreg fenyő mögött temették el, mindössze egy kő jelezte a sírt.

Bárhonnan is nézte a helyzetet a férfi, most, hogy a gyerek elment, rá kellett jönnie, hogy cifrán ki van borulva. Szinte összenőtt vele itt a nagy magányban. Elrontott volna valamit? Akár kárt is tehetett volna benne, ha nagyon magára növesztette. Talán, a maga természetes módján szerelmes is volt a kisfiába. Nagyon zavaros, egymásra toluó, érzelmekkel átszótt gondolatok cikáztak az agyában.

- Ej, te bolond, magadat növeszted benne! – mondta ki hangosan.

De akárhogyan szemlélte, valahol belül, legbelül azt érezte, hogy nem rontott el semmit. Sőt! Talán éppen Linus nevelését csinálta egyedül jól az életben. Nevelését? Nem volt ez nevelés. Ketten voltak. Azért nem mindig csak ketten. Hetente többször elvitte a fiút egy másik tanyára, ahol fizetett azért, hogy vele legyenek, amíg ő halászott, vadászott. Szerették ott.

Amikor három évesen szinte még baba volt, hát egészen máshogy kellett mindent tenni, mint mikor öt, hat, meg még nagyobb lett. A férfi tudta, mi a szerelem. Tudta, mi az, egy asszonyt bírni, nyersen, erővel. Tudta, milyen, amikor még nem kapta meg, milyen a pántlikák, fehér ruhák alatt a még nem érinthető bőr, milyen a meghajló nyakon a pihe, és milyen, ha beszívhatja a hajtónél az illatát. De tudta azt is, milyen a nő fenéke, ha póre és vágyakozó, és milyen az ívben kifeszülő mellkas. És milyen a sima hát, karcsú derék, és gömbölyű tompor. De nagyon is szét tudta választani mindezen színes női paletta adta érzéseket kisfia szeretete érzésétől. Pedig abban is van testiség. Ahogy a kis gyerekekzelek cirógatják, amikor a tél tombol, és süvölt a szél, és ők ott fekszenek, és a kis test szinte belapul alá, ahogy oldalt dőlve védi, tenyere betakarja az egész kis hátát. De mégis milyen más, milyen nagyon más. Talán finomabb, éteribb a gyermek. És ott a szemérem.

Milyen természetes volt mindig az, amikor fia növekedésével már távolabb kerültek testileg, de más módon is. Amikor a szeretetében, kimondott szeretetében fürdött. Amikor kisfia, a maga módján visszatükrözve az ő magatartását, aggódott érte, óvta, de bírálta is. Amikor már a gyerek szabta meg kellemes időtöltéseik módját, határait. Talán egy kisfiúból éppen a fiú hiányzik. Talán minden kisfiú egy kicsit kislány. Abban az értelemben biztos, hogy nem bír férfias tulajdonságokkal. Aztán persze elmúlik ez, és férfi lesz lassan, és igyekszik meghatározni önmagát. És meghaladni az apát.

Ott van a nagyfia, rég túl ezen. És már régen férfi, nem is olyan fiatal. Tizenhét volt, amikor megszületett. Most meg már harminchét, hát benne a korban. És számíthat rá. Ha baj van, azért számíthat rá. Mint most is.

Svar aztán a konyhaszekrényben megtalálta az erdei gyümölcsökből erjesztett pálinkát. És vadul kortyolt belőle, mint egy fuldokló. Az alkohol forrón, égetően szánkázott le a gyomrába, és ott is érezte melegét. Gondolatai egyfelől kuszábbak lettek, másfelől meg olyan tisztán látott mindent, mint józanul sohasem. Teljes összefüggésekre tekintett pillanatok alatt, és tudta, ha most nem is tud visszagondolni rájuk, csak innia kell, és megint birtokában lesz azoknak a bölcsességeknek, melyek éppen benne vannak, csak eddig valahogy nem volt kulcsa hozzájuk.

A nap lassan ért a hegy gerincéhez, ami után aztán a félhomály töltötte be a völgyet, azaz a kis horpadást a fennsíkon. És az öreg erdei fenyő mellett, aminek egyik alsó ágára Linus emlékül rákötött egy vékony bőrszalagot, ott feküdt részegen Svar, a jó apa, szinte magatehetetlenül, és hol elszűkülő, hol réveteg, elúszó szemmel beszélt az öreg fához. És a rövid nyakú, szürke kutya pedig nagy szünetekkel egyet-egyét ugatott a faház nyitott ajtajánál, fejjel a lebukó nap felé.

Közben Linus, bátyjával, ki tudja hol járt már. Talán, ha a tempó megengedi, lassan eléri a Várost, ahol eddig háromszor járt csupán. A kisfiú fejében már ez is nagy távolság volt, ennél tovább csupán egyszer jutott, mikor bátyja házába látogattak el. De az meg sem fordult benne, hogy az ő léptéke szerint hatalmas utat fog még megtenni, és az ő mércéjével mérve beláthatatlan idő fog eltelni, mire újra láthatja apját, és azt a helyet, ahol eddig élt. És azt sem sejtette, hogy ha vissza is tér valamikor, akkor az már egészen más lesz. Mert felnő, és az a világ, ami eddig létezett számára, már sohasem térhet vissza ugyanúgy. Mít ugyanúgy, már sehogy.

### **Magányosan**

Svar három napig ivott. Aztán elfogyott minden pálinkája, és ellovagolt szerezni. Utána megint csak ivott, minden álló nap egy hétig. Nem fűtött, vastag füstölt sonkát rágott. De, amikor egyik reggel beleesett a patakba, és alig bírt onnan kimászni, valahogy észhez tért. Csak nem fog belepusztulni ebbe? Azon a részen, ahol kis öblöt alakított ki Linusnak a patakban, hogy a legmelegebb napokban ott fürödhessen, még vízesen nekivetkőzött, és belevetette magát a pár fokos vízbe. Heves fújtatással, nagy mozdulatokkal csapkodott, hogy kijózanodjon, hogy szenvedjen, hogy ki tudjon törni ebből az állapotból. Befelé menet egy kőhöz vágta a pálinkásüveget, és remegő végtagokkal, csattogó fogakkal befűtött végre. Aztán összekucorodott a kályha előtt egy pokróc alatt, és mély álomba merült.

Mintha a víz alól jönne, úgy bukkant fel a nagy, hosszú, álomtalan alvásból a fény, az ébredés felé. Arcát az erős, de kellemesen melegítő sugarakban fűrésztötte. Kisfiát látta, úgy érezte, ő veszi körül. Mintha ott lett volna vele, mintha ott ült volna mellette. Nyugodt, nagy boldogságot érzett. Azokat az érzéseket, melyeket akkor éltek meg együtt, mikor néha reggel a verőfényes napban, félálomban sütkéreztek. Aztán felébredt végül. És nem voltak könnyű órák, de lassan mégis összeszedte magát. Nagyon-nagyon sok ideje maradt. Mint ha egy súlyos, majdnem halálos betegségből gyógyulna fel, úgy érezte magát. És végre valamiféle higgadsággal tudta kezelni ezt az egész történetet. Eszébe jutott az a kavargó érzéshalmaz, melyet Linussal kapcsolatban élt meg a napokban. És tudta, most már valahogy megszeli, kibontja, újra éli, feldolgozza. Egyelőre nem tudta, hogy fogjon hozzá. De azt érezte, az egészet már kordában tudja tartani. Később úgy gondolta, megpróbálja időrendben végiggondolni azokat az éveket, melyeket kisfia születése óta együtt megéltek. Tudta, nem lesz könnyű, de megnyugodott, hogy megtalálta a módszert, mely segít neki valahogy - valahogy nagy nehezen megemészteni ezt az egészet. Hogy kísérletet tud tenni, a történetek túlélésére.

Szigorú, spártai napirendet talált ki, nem is tudva róla, hogy ez egyfajta önbüntetés, de e mellett kontroll is, hogy vissza ne essen, meg ne semmisüljön. Az az érzés kerítette hatalmába, hogy önmagának van most, és minden, ami történik, öncélú, és bizonyos tekintetben értelmetlen. Mindegy, mit csinál, mindegy, mit tesz, úgysem tud erről senki, nem látja senki. Még neki sem tudott kezdeni annak, hogy feleleveníti a kezdeteket, attól a pillanattól, amikor felesége megmondta, hogy egészen biztos benne, hogy babát vár. Ahogy ezek a képek betolultak tudatába, ösztönösen el is távolította őket, mint ha egy túl forró étel lenne. Ugyanakkor folyamatos emlékek jöttek elő, összevissza, időrend nélkül.

- Elment a fiad, és te nagyon sajnálsz, mert nagyon szeretted, és most úgy gyászolod, mint ha meghalt volna, ez az igazság – mondta ki hangosan, és megkönnyebbült ettől.

Istent Svar úgy gondolta magában, hogy nem véletlen, hogy nem jelenik meg itt, az emberek előtt. Abban hitt, hogy ez a földi élet egy olyan hely, ahol Isten nélkül kell boldogulni. Nem Isten segítségével, hanem az ő személyes jelenléte nélkül. Így meddő próbálkozás őt hívogatni, vagy kérni tőle, mert a dolog lényege az, hogy nem avatkozik közbe direkt jelekkel. E mellett azonban azt képzelte, hogy Isten figyelni őt. Na, nem csak őt, minden embert, de hatalmasságában éppen nagyon is látja, mit tesz. És rövid időn belül nagyon erős vonatkozási pont lett ez a figyelem. Úgy öltözködött, evett, és tett mindent, hogy becsülete legyen Istene előtt. Itt, ebben a

nagy-nagy magányban. És ez lett megmaradásának a legerősebb támasza. És tudott úgy élni, hogy Isten figyelmében ember maradhasson.

Minden tavasszal, mint most is, jött egy vagy több hatalmas vihar itt a környéken. Linussal mindig várták, és beszéltek róla, vajon mikor érkezik már. És borzongó áhítattal nézték az egész színjátékot, a faházat döngető nagy szelet, a jégeső kopogását, és a csontig hatoló égzengést. Ezen a tavaszon úgy tűnt, mindennél hatalmasabb vihar kerekedik. A rügyek már megpattantak, de a horpadásokban még kásás hó volt. A dér már reggel nem lepte be a füveket, de az erdő mélye még hideget rejtett. Svar a ház előtt nézte, ahogy a késő délelőtti ég egészen elfeketedik a horizont egyik oldalán, míg őrá még a meleg nap sütött. Figyelve, sietős léptekkel rakott el mindent, amiben kárt tehetett a vihar. A kutya már fél órája az ágy alatt remegett. És a nagy csendben mély, zúgó morajlás hallatszott, ahogy az erdő a völgyben sóhajtani kezd a feltámadó szélről. A férfi kint állt a ház előtt, egyenesen állva, felszegett fejjel, és széttárt kezekkel.

- Na, fiam, most nem láthatod, de majd elmesélem, ez hatalmasabb lesz, mint bármelyik, amit megéltünk - mondta.

Az erdőből kiáramló levegő eső és földszagú volt. Száraz levelek csapódtak az ég felé, majd örvénylettek a levegőben. A szél majd feldöntötte Svart, aki sietős léptekkel ment be a házba, és a parányi szobaablakon kémlelt kifelé. A távoli morajlás egyre erősebb lett a fokozódó szélben, melyhez a ház eresztékeinek nyikorgása társult. És akkor a közelben becsapott az első villám, hatalmas dörgéssel. A férfi a gyomrában érezte a rezgéseket. Olybá tűnt, nincs is ház a feje felett, egymaga áll a földön, fedél nélkül. És ekkor eleredt az eső, olyan hatalmasan, hogy látni sem igen lehetett. És amikor már enyhült a vihar, és csendesedett az eső, vakító villanás kápráztatta el Svart, melyet abban a pillanatban robbanásszerű dörgéssor követett. A ház is dobbant egy nagyot.

A férfi még fel sem eszmélt, de szeme sarkából látta, hogy kint valami ég, villózik. A házat pedig átható koromszag árasztotta el. A vihar nagyon hamar elvonult, de addigra a kémény mellett vastag sugárban dőlt be a víz a házba. Svar kisietett, megnézni, mi történt, hová vágott be a villám. A kandalló és a kémény is kőből volt, ebbe csaphatott be, de a tetőt is feltépte valami, szerencsére nem nagydarabon. Az öreg fenyő viszont erősen megsérült. Egyik nagy ága szárnyaszegetten lógott alá, és törzsén végig egy világos csík jelezte, a lefutó villám letépte a kérget. Odébb az egyik nagy tölgyet viszont miszlikekbe aprította, egy helyen meg is gyújtotta a villám. Még jó, hogy a fő csapás nem a házat érte. A lovát viszont döglötten találta az istálló résznél. Az állat egy kis karámban volt a kémény mellett, így télen volt némi melege. A kantár ki volt kötve a kéménybe ékelt vaskarikán. Még aznap eltemette az állatot, miután

gerendákkal nagy nehezen kitologatta a mezőre. Ló nélkül viszont nem sokra ment. Gondolkodott, hogy Olesékhez átmenjen-e kölcsön lovat kérni, de nem tette. Itt az emberek csak akkor kértek egymástól szívességet, ha életveszély volt. Olesék fél napi járásra voltak, a Város gyalog két napra. Svar nem bánta, ennyi ideig megy, legalább az út leköti, és szabadon gondolkodhat. Azért még az öreg fenyő lógó, nagy ágát lefűrészelte, és egy botra kötött ronggyal igyekezett a törzs sebét végig bekenni zsírral, szurokfélével, hogy gyorsabban gyógyuljon.

- Na, nem rég mentél el fiam, látod, már a lovunk sincs, és a fánk is majd elpusztult – mormolta Svar.

E vidéken gondot a farkasok nem jelentettek, mert elkerülték az embert. A medve lehetett veszélyes, ebben az időben különösen, mert a téli álom után nagyon éhesek az állatok, meg amikor bocsokkal voltak, akkor. Svarnak volt egy öreg flintája. Ha a medve, ételt szimatolva a ház közelébe ért, elég volt egy lövés, annak hangja elriasztotta a betolakodót. De Svar még ezt sem vitt magával, elég volt néhány gyújtható patron, aminek a hangja messze üzte a medvét. A férfi fő fegyvere egy öreg számszerij volt, melyet egy jó kezű kováccsal alakított át. Hátránya a lövések közötti nagy időintervallum volt, viszont ereje óriásira nőtt. A férfi egy ideje nem vadászott csapdáival, mert embertelennek tartotta. A csapás vadászatnak az vetett véget, amikor egy medvét kapott el a vas, az állat ott őrzöngött, és csak sokszori lövéssel lehetett megölni. Ez annyira megviselte

Svart, hogy ezentúl csak íjjal vadászott. Szerencsére a medvés történetet nem látta kisfia. A flinta meg elég ócska volt. A számszerijjal vadászni igazi kihívást jelentett, és Svar gyakran sikerrel járt.

A városba vezető útra viszont alaposan fel kellett készülnie. Pénze szinte semmi nem volt, viszont sok szárított szarvasgombát vitt magával, melynek értéke magas volt. Vitt még bőroket is, szépen kikészítve. A saját élelem, a kés, fokos, számszerij, bőrök, éjjeli pokróc végül elég súlyos málhát eredményeztek, de azt remélte, így is eléri a várost két nap alatt. Az éjjelt egy fán tölti, mely nem kellemes, de hasznos dolog.

A hajnal a két hegy közti kis horpadásból felfelé lépkedve egy apró alakot látott a nagy fennsík felé haladni, a következő völgy felé, egyenletes tempóban lépkedve. Svar fején kalap volt, nyakán kendő, hátán a nagy málha. Hamar felvette azt az ütemet, amivel a föld hátáról is lement volna. Elmerülhetett gondolataiban, egyedül a medve jelenléte igényelt időnkénti körbetekintést a tájon.

Az idő már reggel sem csalt deret az aljnövényzetre, és kellemes hűvös volt egész nap, még zápor sem zavarta meg útját.

És a férfi gondolataiba merülve látta Linust, mikor még csecsemő volt, a kis testét, a pici lábát. Felidézte azt, amikor megtanult járni, egy nap alatt. A végén olyan fáradt volt, hogy majd összeesett, de csak felállt, ment,

ment. A végén úgy kellett lenyomni, hogy elaludjon. Nagyon szép képek voltak ezek, de rájött, fia későbbi életszakasza volt az, ami az ő igazi idejük kezdete volt. Eszébe jutott több mese, melyet neki mesélt. Ezeket teljesen magától találta ki, csak úgy jöttek. Viszont sokszor mesélte el őket, és a történetek csiszolódtak, alakultak.

Arra jött rá, hogy ezek persze mindig a kisfiáról szóltak, és sokszor voltak az életre felkészítőek. Sokat mesélt a kis Csíról, aki Kínában volt kisfiú, volt egy nagyon kedves és megható északi története egy apáról és a fiáról, és voltak az Etten mesék. Etten egy képzelte világban volt gyerek, ahol nehéz, de csodás dolgokat élt meg. Volt egy meséje a falut támadó madarakról is, ahol szintén egy bátor legényke mentette meg a közösséget. Jó volt ezekre a történetekre visszagondolnia.

A nap már komolyan melegített, és ő a fennsík végén már a következő völgyet is elérte, ahol egy kicsi erdőn kellett átvágnia lefelé, majd újra fel, a következő, még szélesebb fennsíkra. Ereje nem tompult, megállás nélkül ment gépiesen, s gondolatai meséin jártak.

Az északi mesében egy apa volt a fiával, csak éppen a fővárosban, anya nélkül, aki meghalt. Miközben elképzelte meséje képeit, az ötlött eszébe, hogy milyen egyértelműen látja a várost, azt a nagyvárost, ahol sohasem járt, és még a lakás szobájának fehér, kissé már sárguló-szürkülő falát is tisztán maga elé idézi. Vajon kisfia milyen képekkel látta ezt a mesét? Valószínű, hogy teljesen mást képzelte, de valami mégis működhetett, mert az egyik kedvenc meséjük lett.

A történet maga ott kezdődött, hogy a hét-nyolc éves fiúcska anyja már régen nem élt, apja nevelte egyedül a fővárosban. És az ország háborúba keveredett. Apja behívót kapott, és hiába rohangászott a hivatalokba, mégis el kellett mennie katonának. Nem maradt más, messze északra vonatozott kisfiával, az anyai nagyszülőkhöz, akiknél már jártak egy párszor, főképpen nyáron. A gyerek nagyon élvezte a vonat utat, mely az egyre nordikusabb tájon fürta magát keresztül, több napon át, ugyanakkor szorongott is apja elvesztése miatt. Indulásnál adott apjának egy kis fém érmet, melyet az iskolában készített, hogy az vigyázzon rá. Apja betette kabátja felső zsebébe.

Ahogy haladtak a gőzössel, egyszer csak előbukkant az óceán, és a fjord kis pereme, alul a vízzel, felül a nagy hegyekkel. Az apa szinte azonnal visszafordult, a kisfiú pedig beilleszkedett az ottani életbe. Szakállas, pipázó, kis gőzös hajóval halászó nagyapjával töltötte a nap nagy részét. A nagypapa látszólag nehezen mutatta ki az érzéseit, azonban belül csupa szív volt. Gyakran tűnt el a hajó gyomrában, és került elő kaptosán, szesz szaggal, amiről a gyerek tudta, valami férfias, nem túl helyes, de az élethez hozzátartozó dolog lehet.

A kisfiú kedvességgel, rábeszéléssel, hízélgéssel mindent elért az öregnél. A nap fénypontja volt, amikor

vonat érkezett. Az papát nehéz volt rábeszélteni arra, hogy a hajóval közelebb menjen a parthoz, hogy jól lássák a vonatot, de mindig sikerült. A kisfiú arra is rájött, hogy az öreg legalább annyira kíváncsi a vonatra, mint ő maga. A papa jó ideje nem volt szerencsés a halászatban, a többiek lepipálták. Jött a tavasz, és eljött a nagy verseny ideje. Ilyenkor jöttek a part közelébe a nagy lepényhalak, és aki a legnagyobbat kifogta, az lett az év halásza. Az öregnek ez még sohasem sikerült. A kisfiú talált egy döglött vakondot, és rávette a papát, hogy az egyik horogra azt akassza. És, láss csodát, a vakondot valami óriási hal kapta be. Hatalmas küzdelem kezdődött, az öreg keze csupa vér volt már a kötélről, ahogy fárasztotta áldozatát. Sok-sok idő alatt felszínre bukkant a hatalmas lepényhal, melyet büszkén vontattak a partra. A mérésnél derült ki, az eddigi legnagyobb ilyen halat sikerült zsákmányolniuk. Az öreg szinte megdicsőült, de nem felejtette el a gyereket dicsérni. Aznap a nagypapa igen berúgott, másnap szavát nem lehetett venni. Lett pénz a hajó felújítására is.

A mesét hosszú ideig színezte Svar, a hajó kinézetétől a fjordi kis település leírásáig, de idejük az volt bőven.

A mesében egyik nap a tenger furcsa színekkel fodrozódott. Mindketten érezték, valami baljós következik. És valóban, sok ezer kilométerre az apát súlyos találat érte. De, mint utólag kiderült, nem halt bele a sérülésébe, mert az a plakett, melyet a fiú adott, bekerült a katonazubbonyba, épp a szíve fölé. A golyó nagy horpadást okozott a plaketten, csontot is tört, de nem ölte meg az apát.

És telt múlt az idő, az apa nem írt levelet nagyon rég óta. Lassan ősz lett, de hiába nézték a vonatot, nem jött azzal senki. Pedig a háborúnak is régen vége volt már. Azonban egy alkalommal, mikor a nagy gőz mindent betakart, és a párák miatt a látás is rossz volt, mintha egy kis szürke alak állt volna az induló vonat mellett. Reszketve irányította az öreg a hajót a partok felé, és látták, az apa az.

Lett nagy öröm nem soká. Az apa és a nagypapa sokat ittak. Énekeltek is valami nagymellű Martharól, aztán a nagypapa egy míves mondat közben fejfelé esett a tányérba. A kisfiú áhítattal és boldogan hallgatta a két férfi horkolását a szobában.

A mese aztán kiegészült későbbi látogatásokkal, sőt azzal is, hogy a fiú felnőttkorában ugyanúgy halász lett, mint nagypapa. Sokat színezték ezt a történetet. A kisfiúnak pár jelenet nagyon tetszett. Így a felnőttes dolgok, a részeg éneklés, na meg a halfogás.

Milyen jó mese volt ez! Svar legalább úgy élvezte, mint Linus. Így visszagondolva igazán szólott arról, amiben most vannak. A gyerekeknek el kell mennie az apjától, és idegen helyen kell boldogulnia. Vajon mikor találkoznak újra? Milyen lesz az a pillanat, ami a mesében olyan csodálatos és misztikus: a ködben lassan

előtűnik egy sziluett, és az nem más, mint a régen várt személy.

Svar könnyeit törölgette, de figyelmét nem kerülte el a fenyér szintje felett hullámzó barna tömeg, egy távoli medve képe. Az állat szimatolt, de nem közelítette meg a férfit, aki öles léptekkel távolodott a fensíkon az erdő felé.

- Vajon visszafelé is itt lesz a medve? – gondolkodott hangosan. Mert a lóval, akivel még nincs is összeszokva, nehezebb dolga lesz. A ló nekiiramodhat, megijedhet a medveriasztó csattanásától is. Itt nagyon kell figyelnie majd.

Délutánra már erősen törte a vállát a sok cipelnivaló. Megengedett magának pár korty pálinkát, és könnyebb is lett, forróság járta át tagjait. Jó időben keresett magának az egyik völgy erdős szélén egy nagyobb fenyőt, ahová magasra felgallyazott, és nyugtalan álmát elkölthette. A következő napon már jóval lassabban ballagott, de késő délutánra elérte a várost. Kapott helyet az egyik portán, távoli rokonoknál. Mindig itt szokott megszállni a jéghideg vendégszobában. A háziakkal rövid mondatokat váltottak, az időjárásról, járványról, és egyéb fontos dolgokról.

- Itt jártak a fiaid, nem oly rég.

- A járvány elől, meg a gyerekek, a kicsinek tanulnia kell már, én a betűkre megtanítottam, számol is valamit, de ugye az nem elég – felelte Svar.

- Szép kisgyerek, úgy nézte a bátyját, mint valami Istent, azt láttam. De evett is rendesen, bab volt, levágtam sonkát is, adtam is nekik, vittek.

- Igyál ebből Eirik, hagyok itt halat is, szereted, tudom, az a tavi, magam füstöltem – mondta Svar, és elővette a vékony bőrbe tekert füstölt kis törzseket, meg a méregerős, erdei bogyókból főzött pálinkát.

(folytatjuk)



HABOS LÁSZLÓ

## VERSEK

### Csak te meg én

Szeretni vágylak,  
megajándékozni és kifosztani  
e viharos éjszakán.  
Félelmetes dörgése a mennynek,  
reszketsz, hát átölellek,  
s csókokkal zárom le szemhéjad,  
hogy ne lásd  
a vakító fényt és könnyeim.  
Érezd megszélidült mozdulatait  
vad ösztönömmek,  
legyél hullám, míg én tengermély,  
s ne szólj,  
hagyd, hogy elnyeljen a végtelen mély,  
hagyd elveszni e zajos világot,  
most nincs itt más, csak te meg én.

### Még nem találja

Még nem találja helyét lelkem  
A világharmóniában,  
Félve kutat léteim szilánkjai között.  
A jelen múltat tör újra s újra  
Keresve megtisztított jövőt,  
Pedig az idő nem létezik,  
Se szívbe lehelt vágy, se elrejtett tudás,  
Csak utak futnak, mindenfelől érkező  
Fényutak, melyek őrizik csillagporba  
Kövült véres lábnyomomat.

### Kiürült az éden

Tán szólt az ég, s mégsem,  
csupán sebzett lelkek  
hallottak elítélő szótátot.  
És sarut kellett kötni,  
nagyokat lépni,  
s nem volt szabad visszanézni.  
Zord hegyek terméketlen ölen  
formált magának új arcot  
a paradicsomból kiűzetett ember.  
Kiürült az éden, s a halálraítélt fák  
kígyót melengetett ágairól  
vérlevelek hulltak.  
A bánatos ég esendét szórt  
hervadó kertre, zord hegyekre  
s a távolodó elűzöttekre.